

Сборник съдебна практика

Дело C-216/15

Betriebsrat der Ruhrlandklinik gGmbH
срещу
Ruhrlandklinik gGmbH

(Преюдициално запитване, отправено от Bundesarbeitsgericht)

„Преюдициално запитване — Директива 2008/104/ЕО — Временна заетост — Приложно поле — Понятие за работник — Понятие за стопанска дейност — Здравни работници, с които не е сключен трудов договор, но са предоставени на разположение на здравно заведение от сдружение с нестопанска цел“

Резюме — Решение на Съда (пети състав) от 17 ноември 2016 г.

Социална политика — Временна заетост — Директива 2008/104 — Приложно поле — Понятие за работник — Член на сдружение с нестопанска цел, който полага труд срещу възнаграждение като негова основна дейност и под ръководството на предприятието ползвател и е закрилян на това основание в съответната държава членка — Липса на трудов договор, сключен с посоченото сдружение — Включване — Понятие за стопанска дейност — Сдружение с нестопанска цел, предоставящо здравни работници на разположение на здравни заведения срещу парично възнаграждение, покриващо разходите за персонал и административните разходи — Включване

(член 1, параграфи 1 и 2, член 3, параграф 1, букви а) и в) и параграф 2 от Директива 2008/104 на Европейския парламент и на Съвета)

Член 1, параграфи 1 и 2 от Директива 2008/104 относно работа чрез агенции за временна заетост следва да се тълкува в смисъл, че в приложното поле на тази директива попада хипотеза, в която срещу парично възнаграждение сдружение с нестопанска цел предоставя на разположение на предприятие ползвател свой член, който да полага там срещу възнаграждение и като основна дейност труд под ръководството на това предприятие, щом като на това основание същият член е закрилян в съответната държава членка, като последното следва да бъде проверено от запитващата юрисдикция, при това без оглед на обстоятелството, че този член няма качеството „работник“ съгласно националното право, тъй като не е сключил трудов договор с посоченото сдружение.

На първо място, понятието „работник“ по смисъла на Директива 2008/104 трябва да се тълкува като обхващащо всяко лице, полагащо труд, тоест лице, което в рамките на определен срок предоставя работната си сила в ползва на друго лице и под неговото ръководство, като в замяна получава възнаграждение, като на това основание първото лице е закриляно в съответната държава, при това без оглед на правната квалификация на неговото трудово правоотношение по националното право, естеството на правоотношението, обвързващо тези две лица, и неговата форма.

Всъщност съгласно постоянната практика на Съда обаче основната характеристика на дадено трудово правоотношение е обстоятелството, че през определен период от време едно лице полага труд в полза на друго лице и под негово ръководство, срещу което получава възнаграждение, като във връзка с това е без значение правната квалификация съгласно националното право и формата на това правоотношение, както и естеството на правната връзка между тези две лица. Освен това от член 1, параграф 1 от Директива 2008/104, както и от член 3, параграф 1, буква в) от тази директива, където е дефинирано понятието „нает чрез агенция за временна заетост работник“, следва, че тази директива не се прилага единствено към работниците, сключили трудов договор с агенция за временна заетост, но също и към тези, които са „в трудово правоотношение“ с такава агенция.

От това следва, че нито националноправната квалификация на правоотношението, обвързващо разглежданото лице и агенцията за временна заетост, нито естеството на техните правни връзки, нито формата на това правоотношение не са от значение, за да може това лице да бъде окачествено като „работник“ по смисъла на Директива 2008/104.

Този извод не би следвало да се поставя под въпрос от обстоятелството, че съгласно член 3, параграф 2 от Директива 2008/104 тя не засяга националното законодателство, що се отнася до определението за „работник“.

В действителност тази разпоредба означава единствено, че законодателят на Съюза е възнамерявал да запази правомощието на държавите членки да определят кои лица се обхващат от понятието „работник“ по смисъла на националното право и които следва да бъдат обект на закрита от тяхната вътрешна правна уредба — аспект, който Директива 2008/104 няма за цел да хармонизира.

Посочената разпоредба обаче не следва да се тълкува като отказ на законодателя на Съюза да определи сам обхвата на това понятие по смисъла на Директива 2008/104, а следователно и нейното приложното поле *ratione personae*. В действителност този законодател не е предоставил на държавите членки свободата да определят едностранно посоченото понятие, но сам е пояснил неговите очертания в член 3, параграф 1, буква а) от тази директива, както в допълнение той е направил и що се отнася до определението за нает чрез агенция за временна заетост работник по член 3, параграф 1, буква в) от същата директива.

На второ място, асоциация като сдружението, което предоставя на разположение здравни работници на здравно заведение срещу парично възнаграждение, покриващо разходите за персонал и административните разходи, упражнява стопанска дейност по смисъла на член 1, параграф 2 от посочената директива.

В това отношение е ирелевантно обстоятелството, че посоченото сдружение преследва нестопанска цел, което не е в съответствие с текста на същия член 1, параграф 2 от Директива 2008/104 и не съответства на постоянната практика на Съда. Правната форма на това сдружение, учредено като асоциация, следователно също е ирелевантна, доколкото не предопределя икономическо естество на упражняваната от него дейност.

(вж. т. 27—32, 43, 46—48 и диспозитива)